

This book had two authors, and they were both the same person

Terry Pratchett - 1992

Symboliek van de Raaf

*Vroeger geloofde men dat raven het vaste gezelschap van
heksen en andere zwarte krachten zijn
Kraai-achtigen worden in veel culturen als ongeluksvogel
gezien die ziekte, oorlog en dood aankondigt.*

Symboliek van de Vlinder

*Vroeger geloofde men dat dat als iemand stierf,
de ziel veranderde in een vlinder
Vlinders worden in veel culturen als bringers van geluk,
vrijheid en liefde gezien.*

Eén

Jeetje, wat is het weer donker, het is alweer mei maar de zomer laat nog lang op zich wachten en ik kan niet anders dan somber bedenken dat ik zo nog naar huis moet. Ik trek mijn ogen los van het raam en kijk de stille school bibliotheek weer in, of wat het genoemd is. Het bestaat enkel uit 6 grote boekenkasten met schoolboeken, nou niet echt top research materiaal.

Een flinke zucht terwijl ik mijn spullen in begin te pakken. 'Als je niet opschiet word je zo weggestuurd hoor'. Geschrokken draai ik me om 'He?' ik was ervan overtuigd dat ik alleen was. Hij lacht zacht, een koude lach waar geen spoortje humor in te vinden is. 'Maak je geen zorgen hoor, ik ben al onderweg' reageer ik geïrriteerd, wat dént hij wel? Ik rits mijn schoudertas dicht en sta met veel kabaal op, na hem een minachtende blik toegeworpen te hebben loop ik langs hem heen naar buiten.

Pff, eindelijk buiten, de kou welkom op mijn wangen. Wat een engerd was dat! Een bleke grapjas zonder humor, ergste combinatie ever! Ik loop stevig door terwijl de wind aan mijn lange blonde haar rukt.

Opeens zie ik ze staan, een groepje jongens van mijn leeftijd, misschien een paar jaar ouder. Ze hangen tegen het muurtje onder de lantaarnpaal dat de stoep van een tuin afscheid. Een onbehagelijk gevoel bekruipt me als ik zie dat de jongen uit de bibliotheek erbij staat en me met een arrogant gezicht brutaal aankijkt. De andere jongens volgen zijn blik en ik hoor gesnuif, onderdrukt gelach. Oke, relax, gezicht in de plooi houden.. een stelletje sukkels dat de stoere groep uit wilt hangen, ze gaan echt niets doen.. spreek ik mezelf toe terwijl ik die kant op loop. Maar.. hoe weet je dat zo zeker? Zeurt een stemmetje in mijn achterhoofd. Ik kies ervoor dat stemmetje te negeren en loop met ferme passen door. Als ik langslow hef ik mijn blik op naar de grootste jongen van het stel, ik voel een doffe klap op mijn rug en lig opeens voorover op de stoep, een scherpe pijn schiet vanuit mijn heup omhoog, mijn blik schiet naar de groep terwijl ik me omdraai: 'What the...' begin ik waarop de groep buldert van het lachen.

'Oh meissie, wij gaan zo een lol met jou hebben' giechelt de kleinste van het stel, ik kan hem alleen maar met grote ogen aankijken 'Die grote blauwe kijkers, wat vreselijk zonde' lacht een ander

'Wat staan jullie nou lomp te doen!' roep ik terwijl ik overeind krabbel 'laat me met rust'

Het antwoord is een harde duw tegen mijn borst waardoor ik op mijn rug beland 'Auw! Godver...' begin ik, de grootste jongen kapt me af 'Het zit zo meisje,' zegt hij terwijl hij op me neerkijkt 'wij zijn dol op tikkertje, als jij er goed in bent en ons

voor weet te blijven belonen we je. Zo niet, tsja, dan eindigt het minder goed'

'Voor jou wilt dat zeggen' lacht er een schaapachtig

'Ja, wij hebben beide manieren lol, maar de laatste optie is nog altijd het leukst' buldert de grootste 'en tot nu toe ook de enige uitkomst'

'De jacht, dat is het mooiste van alles' prevelt de jongen uit de bibliotheek opeens zachtjes

'Oh ja? En wat maakt het dat jullie denken dat ik dat stomme spelletje meespeel?' roep ik woedend

De jongen uit de bibliotheek gaat recht voor me staan en torent boven me uit, met de lamp van de lantaarn achter zich kijkt hij op me neer en lacht zijn tanden bloot. Ik zie een rare flikkering en knijp mijn ogen samen.

'Dat zie je goed meisje' lacht hij terwijl hij met zijn tong langs een van zijn scherpe hoektanden glijd, deze zijn zo scherp dat er meteen een druppel bloed opwelt.

Shiiiiiiiit! Denk ik terwijl ik met afgrijzen vervuld raak, wegwezen! Ik gooi mijn tas van me af, krabbel snel overeind en sprint zo hard ik kan naar de bosrand.

'Je krijgt 10minuten voorsprong!' word er geroepen 'Gebruik die wijs en ga niet zitten janken!'

Gelach vult de donkere straten en tranen springen in mijn ogen, ik ren door de waas van angst het bos in en kijk om me heen. Waar moet ik heen?

Na vijf minuten hoor ik in de verte gejoel opstijgen en weet ik dat ze eraan komen, vampieren? Onzin! Het zijn gasten met een sinister gevoel voor humor en over die bedoelingen van ze ben ik nog niet uit maar ik ga het ze moeilijk maken ook!

Die gedachte maakt me sterk, ik ren vol zelfvertrouwen over de modderige paden door het bos terwijl ik grote stukken afsnijd. Ik hoor gesnuif in de buurt, en houd me doodstil terwijl ik een geluid op probeer te vangen. Een zachte lach 'Ik ruik je meissie, met een paar seconden heb ik je. Ren dan, REN!' pff, die kleine met z'n meissie... Die kan ik wel aan. Ik tast zo stil en gecontroleerd mogelijk over de grond. Ik zit vlakbij het beekje en wéét dat hetgeen ik nodig heb hier ergens moet liggen. De seconden die ik erover doe lijken wel uren, eindelijk sluit mijn hand zich om hetgeen dat ik nodig heb, een gigantische kei. Yes!

Opeens voel ik ijskoude handen om mijn nek sluiten die meteen de luchttoevoer afsluiten. Ik laat de kei vallen en stoot onnatuurlijke kreetjes uit. Bijna vergeet ik in mijn vergeefse poging de handen weg te trekken te doen wat ik moet doen. Paniekerig tast ik met een hand over de grond terwijl de andere hand probeert grip te krijgen op de handen van mijn aanvaller. Op het moment dat ik licht in mijn hoofd begin te worden voel ik de koele, ovale steen en sluit mijn hand eromheen. Daarna de andere hand. Sterren beginnen te dansen voor mijn ogen.. nee, helder blijven, heel even nog. Ik sluit beide handen om de steen, verzamel al mijn kracht en zwaai de steen vol overgave naar achter. Een misselijkmakend gekraak als de steen hem doeltreffend tegen zijn hoofd raakt. Meteen erop volgt een brul van woede en pijn. Hij laat me los en slaat gillend zijn armen om zijn hoofd.

In de verte laaien stemmen op, 'Dat is Richard!' Shit, had hij nou maar zijn kop gehouden! Ik ren naar de beek en waad erdoorheen. Zodra ik weer op het land sta ren ik met

soppende gymschoenen het bos door, dit werkt niet. Ik trek mijn gympen uit en mik ze opzij terwijl ik harder ga lopen. Voor me doemt een dikke boom met enorme takken op, ge-ni-aal! Ik begin te klimmen, minder galant dan ik zou willen maar een nominatie voor galant zit er überhaupt niet in als je de situatie bekijkt.

Halverwege de klim voel ik iets vreemds langs mijn schouders naar beneden glijden. Op het moment dat ik mijn hand in het rare kleverige spul zet besef ik opeens dat het bloed is, bloed van die Richard, gatver! Het krakende geluid weerklinkt weer in mijn oren en kippenvel trekt langs mijn ruggengraat. Ik huiver. Voorzichtig kruip ik zover ik durf over een dikke tak, sta langzaam op en spring naar een dikke tak van de boom ernaast, mijn handen grijpen de tak en even lijkt ik in het niets te hangen, ik begin te zwaaien en werp mijn benen over de tak. Gelukt! Heelhuids in de volgende boom geraakt. Nu door naar de volgende...

Bij de vierde boom hoor ik geluiden in de verte, ik zit vlakbij de afgrond waar het bos aan grenst en hoeft niet zo ver meer om het bos uit te komen. Als ik het bij de confrontatie op straat kan houden dank ik God op mijn blote knieën. Ze zijn dichtbij, roepen dingen over aangesterkte zintuigen en dat het niet grappig meer is.

‘Moet je zien wat ze met Rich gedaan heeft!’

‘Jongens, om het spannend te houden behoor je die zintuigen naar de achtergrond te dringen. Het is een goede training voor ons om ook eens zonder te stellen’

‘Ja maar het is nu een halfuur, dit is geen snelle prooi meer’

'Rich moet het in ieder geval even stellen zonder
bovennatuurlijk gehoor' lacht iemand snuivend
'Goed, maak dan maar gebruik van je zintuigen' klinkt een
ijzige stem 'maar als je haar hebt doe je haar niets, deze is
voor mij'

Een paar beginnen te protesteren.

'Protest?' vraagt de ijzige stem kalm

'Nee man, hij bedoelde het echt niet zo'

'Dat hoop ik dan maar, anders moet ik voorbeelden gaan
stellen en dat vinden jullie meestal niet zo tof.. Vind haar,
breng haar bij mij'

Ineens is het doodstil in het bos, ik spits mijn oren maar hoor
helemaal niets. Zelfs niet het roepen van een uil of geritsel
van een muis.

'Goedenavond' fluistert een stem naast mijn oor, ik kijk zo
snel om dat ik een spier in mijn nek voel branden, een van de
jongens zit schuin achter me in de boom, mijn handen
schieten van de stam en ik tuimel met een gillette achterover.
Ik voel dat ik word opgevangen maar durf niet meer te kijken,
een schamper gelach vult mijn oren. Hij zet me neer waarop
ik meteen de benen neem, ik ben nog geen stap verder en er
staat er een voor mijn neus. Richard neem ik aan, gezien dat
grote smerige gat aan de zijkant van zijn hoofd, ik kokhals.
Gelach, 'kijk nou gasten, ze kan niet eens naar haar eigen
meesterwerk kijken' hij grijpt mijn hoofd en trekt het naar het
gat 'kijk maar eens goed meisje'

Opeens laat hij me los waardoor ik achterover tuimel, mijn
ogen vullen zich met tranen. Besef slaat in als een bom; Ik ben

zo een dom meisje dat je in de bioscoop altijd naroept dat ze de verkeerde kant op rent. Ik bedoel, het bos?

Seriously?

Een gestalte tussen de bomen. Goddank, redding! Denk ik. Hij stapt tussen de bomen vandaan 'Damain weet dat jullie haar hebben, zoals je weet is hij niet een persoon dat je laat wachten voor domme geintjes Richard. Ik zou maar zorgen dat je achter me aan komt met je vrienden en vergeet zeker háár niet' Resoluut draait hij zich om en loopt weg.

Damain? Dat klinkt niet gezellig, en het praatje dat die kerel opstak ook niet.. Moet ik naar hem toe? En ik dacht dat ik hiervoor al bang was... Mijn knieën knikken en ik zet met moeite de stappen om vooruit te komen.

Als we aan de rand van het ravijn het bos uitstappen is er niemand. Ik kijk zoekend om me heen, de jongens die me hier brachten trekken zich terug in de schaduwen. Op zijn gemakje komt de jongen vanuit de bibliotheek de bosjes uit slenteren. 'Hallo, we hebben ons nog niet formeel voorgesteld geloof ik' zegt hij schalks lachend terwijl hij zijn hand naar me uitsteekt. Wat denkt hij wel niet? Dat ik braaf mijn naam opdreun en glimlachend zijn hand schud? Echt niet!

Ik sla mijn armen over elkaar en kijk hem woedend aan 'Hm, niet erg beleefd' hij laat zijn hand zakken 'Ik ben Damian en dankzij mij doe je het nog'

'Pardon? Doe ik het nog?'

'Als ik er niet was geweest hadden zij je allang verscheurd' hij wijst onverschillig met zijn duim naar de schimmen achter hem

'Verscheurd?' zeg ik honend

‘Verscheurd’

‘Oh ja en dat heb jij tegengehouden omdat je je in zo een heerlijk onbaatzuchtige bui bevind?’

‘Nee, nee dat niet’

Ik trek mijn wenkbrauwen op ‘Oh?’

‘Ik heb dat tegengehouden omdat jij je naast mij gaat scharen’

Een vreugdeloze lach ‘En dat wil je omdat..?’

‘Omdat jij hen een halfuur voor bent gebleven, atletisch bent, praktisch’ hij loopt naar me toe en laat zijn vingers door mijn lange blonde haar glijden ‘en mooi, jij gaat ons team versterken’ voegt hij eraan toe

‘Dan moet je me eerst maar zien te pakken’ zeg ik met een kille ondertoon, ik kijk hem fel aan terwijl ik me achterover laat vallen over de rand van het ravijn.

Ik hoor de wind suizen in mijn oren terwijl de grond steeds dichterbij komt. Wat een goede onbaatzuchtige keuze denk ik tevreden. De dood boven moordlustig.

Ik klap in iets zachts dat meeveert. ‘Ik heb haar!’ hoor ik naast mijn oor. Shit...

Lopen mag ik zelf niet meer, in een ijzeren grip hang ik over zijn schouder. Behendig baant hij zich een weg over de rotsen en na een paar minuten klimt hij over de richel. Damian staat nog steeds ongeroerd op dezelfde plek.

‘Leg haar daar neer’ commandeert hij wijzend op een plekje bedekt met zacht mos

Ik word neergelegd maar niet geheel losgelaten, hij buigt zich naar me toe, zijn zoetige adem strijkt over mijn gezicht.

‘Mooie dame, ik maak van jou mijn prinses’ mompelt hij met

een hongerige blik in zijn ogen. Hij buigt zich voorover en kust mijn hals, hij komt omhoog en kijkt me in de ogen.

Mijn hart maakt een sprongetje, van angst, maar ook van het feit dat hij ontzettend aantrekkelijk is. Zijn donkerblonde haar zit warrig, met grote bruine ogen in een knap gezicht kijkt hij me langer dan nodig aan.

Ja hoor dat heb ik weer, ik kijk de dood in het oog en zie dat hij knap is. Hij glimlacht en met een schok zie ik scherpe hoektanden glinsteren, hij laat zijn bovenlichaam weer zakken en een brandende pijn schiet vanuit mijn hals door mijn lichaam, dan wordt het zwart...

Ik ben Marissa en dit is de nacht dat Damian mij ontwaakt heeft.

Twee

In de verte klinkt het geluid van een wekker, nee, denk ik, nog even.. Het geluid klinkt steeds luider, oke, oke, ik open mijn ogen en kijk mijn rommelige slaapkamer in. Pff, wat een zooitje zeg, daar moet ik echt eens wat aan doen.

Mijn benen zwaaien over de rand van het bed en slaperig kom ik overeind, nadat ik me opgefrist heb op de badkamer blijf ik voor de deur van mijn zus d'r slaapkamer staan. Ik klop twijfelend, geen reactie. Nogmaals, 'Marissa?' roep ik 'ben je vrij vandaag?' nog steeds geen reactie, mijn hand sluit zich om de klink van haar deur, langzaam druk ik de deurklink naar beneden en.. 'Jenny!' klinkt het van beneden 'Als je niet opschiet kan je niet meer ontbijten voor je de deur uitgaat!' Ik ren naar mijn kamer, schiet mijn kleren in en vlieg naar beneden.

Als ik eenmaal met mijn moeder aan de ontbijttafel zit staar ik naar buiten terwijl mijn gedachten op de loop gaan.

Marissa die niet reageert.. het is donderdag.. ze heeft vandaag toch iets belangrijks op school, een presentatie ofzo.

Het is niets voor Marissa om nu niet allang op en in beweging te zijn, normaal gesproken is ze zo punctueel als maar kan en zou ze de presentatie allang beneden aan het nakijken zijn op fouten. Daar zou ikzelf nog eens wat van kunnen leren bedenk ik me, terwijl ik me de groeiende hoop huiswerk op mijn bureau voor de geest haal.

‘Mam, hoelaat moet Marissa op school zijn vandaag?’

‘Pas één uur vanmiddag liefje’

‘Oh..’ dan zal ze het wel later controleren

Na een korte stilte zegt mijn moeder ‘Ik heb gisteren met Marissa afgesproken dat zij je meeneemt vanuit school, ik heb vannacht nachtdienst en dan kan ik nog even slapen voor ik wegga. Half vijf is Marissa klaar, ik heb gezegd dat je in de bibliotheek op haar wacht dan kun je eventueel vooruitwerken met je huiswerk’ zegt ze met een knipoog, ze weet immers hoeveel moeite het me kost om aan mijn huiswerk te beginnen ‘mocht je geen zin hebben om op haar te wachten is dat prima, als he haar dan maar wel even een sms stuurt is er niets aan de hand’

Ik knik, onze moeder is hoofdverpleegkundige op het Intensive Care in het Universitair Medisch Centrum Utrecht, het UMC, en draait regelmatig nachtdiensten.

Ze werkt het liefst nachtdiensten omdat het lekker verdient en er is een stuk minder inloop dan overdag ‘de bezoekers hebben altijd wel iets te zeuren, stop die bloemen in een vaas, schudt haar kussen extra op, kunt u haar water geven? Ik durf het niet zo goed’ grapt mamma altijd na een dagdienst, maar helaas begrijpen we heel goed hoe het voelt om een familielid op de afdeling Intensive Care te hebben,

mijn vader heeft er ook een week gelegen na zijn auto ongeluk, hersendood, en als verpleegkundige wist mijn moeder dat het enige wat ons restte te doen de stekker eruit te trekken was. Maar niet voor iedereen afscheid had kunnen nemen van mijn vader.

Na het overlijden van mijn vader werd het heel belangrijk een goede inkomstenbron te hebben en besloot mijn moeder dat ze haar diploma niet voor niets gehaald had, zij vond dat wij nog steeds leuke dingen moesten kunnen doen zonder ons zorgen te maken over de kosten of naast school zouden moeten gaan werken om onze opleidingen te bekostigen. Dus besloot ze te solliciteren op een vacature bij een Intensive Care afdeling. Gelukkig deed ze dit ook voor ze ons kreeg en wilde het ziekenhuis haar graag terug.

Binnen no-time heeft ze zich opgewerkt tot hoofdverpleegkundige op de afdeling en geniet ze van het werk. Ik denk zelf dat ze een soort opluchting voelt tijdens het werk omdat ze dan gewoon te druk is om zich alleen te voelen, het verdriet dat pappa weg is en gewoon even alle alledaagse beslommingen opzij kan zetten.

Na een blik op de klok zie ik dat ik nog maar tien minuten heb om bij het station te komen, ik grits mijn sleutels van het haakje en hang mijn schoudertas over mijn schouder, met nog een halve boterham tussen mijn tanden vlieg ik naar buiten, zodra ik de keukendeur opentrek roept mijn moeder 'Lieverd! Heb je je telefoon bij je?' ik zucht even diep, grabbel in mijn tas en zwaai met mijn telefoon naar mijn moeder 'Perfect, tot morgen!'

‘Dáááág!’ roep ik met volle mond terwijl ik de deur achter me dicht laat vallen, ik ren naar de schuur en spring op mijn fiets, met een beetje geluk heeft de trein vertraging

Zodra ik het perron op loop zie ik mijn klasgenoten uit Amersfoort al staan.

‘Hey daar’ roep ik

‘Mocht eens tijd worden Jen, ik dacht even dat je je weer verslapen had’ zegt Bob terwijl hij zijn sigaret uittrapt
‘Zij en zich verslapen op een dag als vandaag? Die sexy docent is er vandaag weer bij, dat wil niemand missen toch?’ giert Anne terwijl ze me een por tussen mijn ribben geeft.

Bob trekt zijn wenkbrauwen naar me op ‘Harry? die gastdocent uit Amerika? Dat kan je niet serieus menen, de term homo kan niet meer opvallen als er een spotlicht op zou staan’

Met een kleur wend ik me naar het spoor ‘de trein komt eraan’ zeg ik opgelucht. Hopelijk was dit het eind van dat onderwerp..

We dringen ons de trein in met de rest van de mensenmassa op het perron, het is schandalig hoeveel mensen er de trein pakken om tien voor half negen s ochtends, je hebt geluk als je lekker kan zitten. Gelukkig konden we dit keer een plek voor vier personen bemachtigen.

‘Hebben jullie die film met Julia Roberts gisteren gezien?’ vraagt Anna

‘Nothing Hill?’ vraag ik

‘Ach jongens, dat is toch een vreselijke chick flick?’ komt Bob ertussendoor

‘Het is geen chick flick, het is gewoon ontzettend romantisch en leuk, ik wilde dat ik zoiets zou meemaken, ik bedoel, zou opeens Hugh Grant voor je deur staan! Ik weet wel wat ik dan zou doen hoor...’ Anna zit de hele rit te ratelen over de romantiek van de film

Mijn gedachten dwalen af terwijl ik naar buiten kijk, af en toe glimlach ik bemoedigend naar Bob als ik hoor dat hij een tegenargument geeft om haar droomwereldje in elkaar te laten storten, gelijk na een tegenargument van zijn kant rolt hij met zijn ogen als Anna er helemaal op in gaat om de onwaarschijnlijkheid dat zoiets echt kan gebeuren goed te praten. Het lijkt me fantastisch om in zo een droomwereld door de wereld te kunnen stappen.

Eenmaal in Utrecht stap ik blij uit de trein, frisse lucht!

‘Vandaag gaan we verder op het onderwerp autonomie van de huisdieren, dat zal jij wel leuk vinden toch?’ zegt Bob opeens als we naar de Universiteit lopen.

Mijn humeur klaart helemaal op voor die dag, ‘dat vind ik inderdaad heel interessant’ met een brede glimlach stap ik door

‘Zou die leuke Harry dat weer geven?’ glundert Anna, oh jee, daar gaan we weer over die nieuwe gastdocent, een leuke kerel hoor maar die kalverliefde van Anna word een beetje irritant.

Harry is de enige docent die nog aandacht van haar krijgt, vooral buiten school, als ze alleen maar over hem zit te dagdromen, ik denk niet dat dit geheel door zijn persoon zelf is maar vooral vanwege het feit dat hij Amerikaans is maakt hem erg interessant voor onze jongensgek.

‘Jongens, jongens, wat een commotie weer, kunnen jullie niet gewoon op je plek op me wachten of heb ik een staande ovatie verdient? En als het een staande ovatie betreft, waar blijft mijn applaus?’ vragend kijkt hij over zijn brilletje de klas rond ‘nee? Niemand? Nou, ga dan als de wiedeweerga zitten dan kunnen we beginnen’

‘Meneer Verburg..’ begint Charlotte, dat stomme kind, als ze het waagt over die roos te beginnen...

‘Jenny heeft een briefje gekregen en we zijn allemaal erg nieuwsgierig naar wat erop staat, als ik het goed heb mag je geen briefjes schrijven in de klas dus moet ze het nu niet inleveren?’

Meneer Verburg kijkt haar fronsend over zijn bril aan, ‘een hekel aan briefjes, ja, maar nog een grotere hekel aan klikkers’ hij richt zijn aandacht op mij ‘Mevrouw Rietveld, is het een interessant briefje? Iets wat gedeeld zou moeten worden met de klas?’

‘Het lag al in de klas voor wij binnenkwamen meneer,’ roept Anne ‘en Jenny heeft het meteen in haar tas gestopt zonder te kijken dus technisch gezien heeft het niets met uw les te maken’

‘Heel goed, dan houden we dat zo dames en heren, zo, nu pakken we allemaal onze aantekeningen en starten we met de les’

De lessen die ochtend gingen moeizaam voor mij, ik vroeg me steeds af wie de geheimzinnige die de roos achtergelaten had was, wat het te betekenen had en wat er in het briefjes zou staan, ik brandde van nieuwsgierigheid.

Op het schoolplein staan Liesbeth, Sarah en Matt al op ons te wachten, de andere meiden hebben Nothing Hill ook gezien en ze raken er niet over uitgesproken, ik zucht geïrriteerd, die stomme meidenfilms altijd, ik duik liever in een gaaf Fantasy boek dan dat ik een romantische comedy moet gaan zitten kijken voor mijn plezier.

Ik spits mijn oren om te luisteren waar de jongens het over hebben. Hm, oorlogsspelletjes, ook niet echt mijn ding. Gelukkig gaat op dat moment de schoolbel en kunnen we naar de les, als ik nog vijf minuten die onzin had moeten aanhoren had ik zelfmoord gepleegd!

Als we het lokaal binnen stommelen is er een hoop ophef ergens over, ik probeer te zien wat er aan de hand is maar het is een drukte van een jewelste, als er iemand flauw gevallen was, was er wel alarm geslagen zo erg kan het dus niet zijn. 'Daar is Jenny!' hoor ik een paar keer fluisteren, ik frons mijn wenkbrauwen en kijk de kant van de opgewonden stemmen op, meteen valt het geroezemoes stil 'Wat nou?' vraag ik geïrriteerd

Sarah stapt met een serieus gezicht de cirkel uit 'deze is voor jou' zegt ze

Ik kijk naar wat ze in haar handen heeft en zie een mooie zachtroze roos met een blauw lint erom, aan het lint hangt een enveloppe met mijn naam in sierlijke letters geschreven, ik begin hevig te blozen, grits de roos uit haar handen en stop het in mijn tas, net op het moment dat onze docent de klas in stapt

En als ik het dan eens even vergat, dan zorgden de vragende blikken van mijn klasgenoten wel dat ik het me herinnerde.. Sjonge, wat een bemoeials allemaal.

Eindelijk breekt de lunch aan en begeef ik me met mijn vrienden naar de kantine, als we eenmaal aan de tafel zitten schenken mijn vrienden me constant vragende blikken.

‘Jongens, ik kan er niet meer tegen, wat zitten jullie de hele tijd moeilijk naar me te kijken!’

‘Ja euh, niet stom ofzo hoor maar iedereen heeft die roos gezien, en het briefje, je gaat me niet vertellen dat je het nog niet gelezen hebt’ zegt Bob duidelijk geërgerd

‘Kom op Bob’ reageer ik gefrustreerd ‘je denk toch niet serieus dat ik het op school ga lezen terwijl iedereen me met arendsogen in de gaten houdt?’

‘Van wie is het?’ vraagt Matt opstandig, dit is de eerste keer dat hij zijn mond erover open doet, ik was er al bang voor dat hij zo zou reageren, aanstaande vrijdag, morgen, hebben wij eindelijk een date, ik vind Matt vanaf het begin van het jaar al leuk en ein-de-lijk heeft hij me mee uit gevraagd, en wat gebeurd er vlak voor de date? Dit! Ik kan wel gillen

‘Ik weet het ook niet, maar ik ga het niet lezen waar iedereen bij is’ zeg ik zacht, Matt z’n blik verzacht gelukkig weer, dat wil zeggen, tot Liesbeth haar mond opendoet ‘Oh wat romantisch! Ik wilde dat ik een geheime aanbieder had die rozen klaarlegt op mijn tafel in de klas, hij zal wel heel erg knap zijn, en slim en natuurlijk creatief! Want als je hierop kan komen’

Matt z’n blik staat weer op woedend, een onweerswolk dat boven zijn hoofd cirkelt is niet ondenkbaar, dat word moeite

doen om hem weer zijn humoristische, knappe zelf te laten worden.

Sarah staat op en trekt mij aan mijn arm omhoog, 'ik ga nog wat drinken halen en Jenny gaat met mij mee' deelt ze mee aan de groep

'Graag gedaan jonkvrouw in nood' fluistert ze met een knipoog, ze kijkt naar onze tafel 'dat word een flink gesprekje met Matt zo te zien, zijn gezicht staat op noodweer'

Ik glimlach 'dit soort dingen gebeuren nooit bij mij, het moet een vergissing zijn'

'Ja hoor, en daarom staat er *Jenny* op het kaartje, omdat diegene dat per ongeluk opschreef terwijl hij dacht aan Rosamarie, ja jullie namen lijken ook echt vreselijk op elkaar!' Bijdehand kijkt ze me aan 'even serieus hoor, geloof je dat nou zelf?'

'Oke, oke, relax' zeg ik 'ik ga alvast afrekenen, ik wacht daar op je' ik pak een flesje Fanta en reken af terwijl ik op Sarah sta te wachten botst er iemand tegen me aan 'Sorry' zegt de jongen met een melodieuze stem, ik kijk verbaasd op en kijk recht in het gezicht van een hele, héle knappe jongen. Kom Jenny, zeg dat het niet uitmaakt 'Euh..' is het enige wat er over mijn lippen komt.

Hij glimlacht 'ik heb niets beschadigd toen ik tegen je aan beukte?' vraagt hij, kom op kom op! Maakt niets uit wat ik zeg, het geeft niets, ik overleef het wel, maar zeg iets! Zeg gewoon iets!

'Oh,' zeg ik bibberig als Sarah naast me komt staan 'Euh, geeft niks uit' wat? Wat zeg ik nou? Ook dat is Sarah d'r gedachte

De rest van de dag kruipt voorbij, ik kan mijn blik niet van de klok af houden en betrap mezelf erop dat ik wens dat de school eerder dichtgaat vanwege een noodgeval. Eindelijk zijn de lessen om half drie afgelopen en lopen we richting de bibliotheek.

Matt kijkt ons verbaasd na als we de tegenovergestelde richting van de uitgang op lopen 'Gaan jullie samen huiswerk maken?' roept hij achter ons aan

'Ja,' zegt Sarah 'de opdracht van vanmiddag uitwerken, je weet toch dat Jen een beetje moeite heeft met.. euh..' ik schiet Sarah te hulp 'huiswerk is niet echt mijn ding dus heb ik me voorgenomen er hier aan te werken zonder al te veel afleiding, Sarah vond dat een goed idee dus zij gaat ook mee' 'Oh oke, nou we hebben twintig minuten om bij de trein te komen dus wij gaan buiten nog even kletsen, gaan jullie nog even mee?' vraagt Anna

Zuchtend stemmen we in, dat is weer het nadeel aan een school naast het station, als je ruim de tijd hebt om bij de trein te komen kun je net zo goed met zijn allen hier blijven rondhangen in plaats van op het station in je eentje.

Mompelend lopen we achter de rest aan, we willen natuurlijk niet dat ze weten wat we daar daadwerkelijk gaan doen, dan wilt iedereen weer mee.

Na een kwartier buiten van het ene been op het andere wippend terwijl we kletsen over school en hoe het Bob bevalt om als een echte student op kamers te wonen gaat iedereen eindelijk weg en kunnen we naar binnen.

'Jemig, ik dacht dat ze nooit weg zouden gaan' zegt Sarah

vermoed ik, ze staat me aan te gapen alsof ik hartstikke gek geworden ben

Hij lacht 'Oke dan..' na even tegenover elkaar gestaan te hebben stamel ik dat ik maar naar de kassa ga en draai me langzaam om.

Op dat moment pakt hij me bij mijn arm

'Ik heb nog een vraag, heb je.. heb je mijn roos ontvangen Jenny?' Ik sta hem met open mond aan te staren 'Komt de roos van jou?'

'Ja, dus.. dus je hebt hem gekregen?'

'Ik, ja, ik heb hem gekregen' zeg ik 'maar hoezo...' met een fractie van een seconde is hij verdwenen.

Sarah kijkt me stomverbaasd aan 'dat was raar'

'Ja toch?' vraag ik

'Ja... maar hij was wel ontzettend leuk..' zegt ze terwijl ze in de richting waarin hij verdween kijkt

'Ja, dat absoluut'

'Nu word ik toch wel benieuwd naar dat briefje aan die roos' zegt ze voorzichtig

Peinzend kijk ik Susan aan 'Ja, ik eigenlijk ook wel.. Ik rijd met Marissa mee naar huis vanmiddag maar heb nog twee uur te doden voor zij klaar is, wat zeg je van samen huiswerk maken in de bieb?'

'Strak plan, ik wilde dat het al zo ver was!' lacht Susan terwijl ze me samenzweerderig aankijkt 'trouwens, denk je dat die knapperd van daarnet nog broers heeft?' vraagt ze met een knipoog

'Vast wel' lach ik als we teruglopen richting de lunchtafel.

We zoeken een afgelegen tafeltje bij het raam uit, 'Zullen we na dat hele roosgebeuren nog even Hoog Catherijne ingaan? Ik heb wel zin om te shoppen'

Ik knik, 'dan app ik eerst Marissa even dat ik met de trein naar huis ga' Ik ontgrendel mijn telefoon en tik een whatsapp

Hey zus, ik hoorde van mamma dat jullie afgesproken hadden dat ik met jou naar huis rijd maar ik ga toch met de trein. Zie je thuis! x

'Zo' zeg ik terwijl ik mijn telefoon op tafel gooi, ik haal de roos voorzichtig uit mijn tas tevoorschijn, het arme ding is grotendeels verdrukt tussen mijn boeken.

Vorzichtig maak ik de enveloppe los van de bloem en open deze, er zit een briefje in waarop een gedicht geschreven is:

Lieve Jenny

Je bent zo mooi, als een roos dat niet verwelkt

Van jouw zwoele blik, sta ik steeds verstelt

Ik zie je elke dag

Besef dat ik je mag

Ik wil je zien, mijn mooie ster

Zaterdagavond, wat is die dag nog ver

Kleed je casual en niet te zoet

Je gaat een mooie avond tegemoet

Liefs, Yuri

Sarah en ik kijken elkaar verrast aan 'nou, die laat er in ieder geval geen gras over groeien' lacht ze, 'wat cool, je hebt gewoon een aanbieder! En een mooie ook nog, had ik dat geluk maar'

‘Nou, als hij me echt kende had hij geweten dat mijn blik alles behalve zwoel is’ lach ik terwijl ik de roos en het briefje terug in mijn tas stop. We lopen samen naar de uitgang van de school, op naar Hoog Catherijnen!

‘Wat ga je nou doen? Je gaat toch wel zaterdag?’

‘Geen idee’

‘Als jij niet gaat doe ik het hoor! Die jongen gaat me achtervolgen in mijn dromen, ik ben zo ontzettend jaloers op jou nu!’

‘Ik wil ook echt wel hoor maar ik heb vrijdag met Matt afgesproken en ik kan het echt niet maken om de volgende dag met een andere jongen af te spreken’

‘Nou kom op zeg, een date is niet meteen een relatie, ik zag ook wel hoe hij reageerde op dat hele roos gebeuren hoor,’ ze staat stil en kijkt me recht aan ‘Hey, Matt heeft zelf zo lang gewacht voor hij je mee uit vroeg, je bent leuk en hij is echt niet stom. Hij weet echt wel dat er meer kapers op de kust zijn. We spreken dit nu af; jij gaat gewoon zaterdag, al moet ik je erheen schoppen!’

Ik glimlach, ‘Je hebt gelijk, ik ga gewoon daten met die Yuri, een date is geen relatie en iemand die zo onwaarschijnlijk sexy is, daar moet gewoon iets mis mee zijn toch!’

Sarah straalt van blijdschap, je zou bijna zeggen dat zij degene is die mee uit gevraagd is ‘Precies,’ zegt ze ‘ik voorspel een spannende nacht vol avontuur!’

Drie

Langzaam open ik mijn ogen, het is donker en de omgeving lijkt geen scherpe vormen aan te kunnen nemen. Wat is er gebeurd? Ik voel me belabberd.. Ik wil me omdraaien maar zodra ik maar een vinger beweeg schiet er een brandende pijn als een stroomstoot vanuit mijn hals door mijn lichaam. Ik begin zachtjes te kreunen en te jammeren.

‘Goedemorgen prinses’ hoor ik een eindje van me vandaan komen. Ik probeer op te kijken, de stroomstoot schiet gelijk weer door mijn lichaam en een duizeling overvalt me.

Wat nu?

‘Ik zou nog even wachten met omhoog komen, dat ga je vandaag echt nog niet redden.

Hoewel, je hebt ons al flink verrast met je doorzettingsvermogen, het zou me niet eens verbazen als je snel weer op de been bent’

Het enige wat ik kan doen is kreunen

‘Ik ben erg benieuwd naar je naam zodra je de kracht hebt gevonden mij deze te vertellen moet je op de zoemer op het nachtkastje drukken. We staan dag en nacht voor je klaar’ Hij grinnikt, alsof hij net een hilarische grap vertelt heeft.

‘waaa...’ begin ik, meer krijg ik er niet uit, het zo belangrijke woordje, het begin van een belangrijke vraag sterft halverwege met een dierlijke kreun weg. Zo kom je toch

nergens! Roept een stemmetje in mijn hoofd geïrriteerd,
slachtofferhouding, op die manier kan je niets, bah
'Waar je bent' kan hij gedachten lezen? 'je bent op een plek
waar je koninklijk verzorgd word en aan al je wensen voldaan
tot je in staat bent de gunst terug te bewijzen. Ik ga nu even
wat dingen regelen, ik kom straks nog even bij je kijken'
De deur slaat dicht.

Lekker dan.. Ik probeer te zuchten maar zelfs dat doet pijn,
mijn hoofd voelt zwaar en het duurt niet lang of ik zak weer
weg in een duisternis..

Ik droom dat ik in een donker bos sta, gezichten van jongens
met bebloede monden zweven voorbij, ik open mijn mond,
slaak een geluidloze gil en ren weg. Ik heb het gevoel dat ik
door het bos vlieg, gelach achter me, grillige figuren doemen
voor me op en ik zwenk uit naar links om daarmee mijn route
te veranderen, het koude zweet loopt langs mijn lichaam naar
beneden terwijl ik ren. Opeens sta ik aan een afgrond,
kiezeltjes vallen naar beneden terwijl ik net op tijd stilsta om
niet te vallen. Ik hoor gegiechel uit de bosrand, opeens komt
er een bleek gezicht uit de bomen tevoorschijn, 'ik ga je
helemaal leegzuigen' zegt de gedaante, hij lacht zijn tanden
bloot en ik zie zijn scherpe hoektanden, bloed dat er vanaf
glijd.. Ik stoot een hoge gil uit en verlies mijn evenwicht,
gillend val ik naar beneden..

Langzaam word ik me bewust dat iets of iemand me tegen
mijn schouder duwt, ik hoor gemompel en maak een
afkeurend geluid. Zacht gelach, mensen die tegen me

beginnen te praten, het enige wat ik hoor is gegons terwijl
losse woorden langzaam binnendruppelen

‘Geslapen... uitgeput... douche...’

‘Zin... hoort...’

‘Weet... helpt...’ gegrinnik ‘Honger?’

Alsof er een knop omgaat in mijn lichaam, mijn ogen vliegen
open, ik schiet overeind en een dierlijke grom rommelt vanuit
mijn buik naar boven.

Een van de jongens stapt twijfelachtig naar voren met een
kan in zijn hand, ‘voorzichtig’ fluistert de ander hem toe,
hierop recht hij zijn schouders zegt ‘Ik ben Aaron en dit is
Fabian, je hebt ons vast wel in het bos gezien’ hij knipoogt en
overbrugt zelfverzekerd de twee stappen naar me toe. Het
enige wat ik kan denken na zijn aparte poging tot hen op een
relaxte manier voorstellen is voorzichtig? Waarom? Dat
antwoord laat niet lang op zich wachten. Aaron buigt zich
voorover om mij de kan te geven en een blinde woede
overvalt me. Met een brul spring ik op, terwijl ik de kan uit
zijn handen trek, geef ik hem met volle kracht een mep in zijn
gezicht, hij vliegt achterover en knalt met een verbaasde
uitdrukking op zijn gezicht tegen de muur achter hem
Fabian zet met een vertrokken gezicht van verontwaardiging
een stap in mijn richting waarop ik me op handen en voeten
in een aanvalshouding positioneer, een valse grom rolt over
mijn lippen.

Fabian trekt zich terug in de schaduw aan de zijkant van de
kamer en gaat op zijn hurken naar me zitten loeren. Mijn
ogen schieten van de een naar de ander, mijn lichaam is zo
alert dat ik al mijn wilskracht moet gebruiken om mijn

aandacht weer op de kan te vestigen, een schuivend geluid, mijn blik vliegt naar de richting van het geluid en ik zie dat Fabian zich richting de verschrikte Aaron begint te bewegen. Ik stoot een hoge sis uit waardoor Fabian geschrokken zijn hoofd in mijn richting keert, ik vernauw woedend mijn ogen en mijn lichaam schreeuwt een stille waarschuwing. Fabian lijkt deze te kennen en trekt zich terug in de schaduw. Zo, en nu dit, ik kijk in de kan en zie een rare dikke, klonterige vloeistof, ik ruik er voorzichtig aan en wat rook dat lekker, mijn keel begin ervan te branden, zo een ongelofelijke dorst heb ik! Gulzig zet ik de kan aan mijn lippen en begin met grote slokken te drinken.

Het is zo ontzettend lekker dat ik weer woedend word als de kan leeg is. Ik sta met een boze uitdrukking op mijn gezicht op en loop richting Fabian, als hij me aan ziet komen kijkt hij verbaasd, hoewel de verbaasde uitdrukking snel plaatsmaakt voor schrik. Ik grijp hem bij zijn kraag vast en trek hem langs de muur omhoog waar ik hem tegen vastpin.

Ik rol met mijn schouders in een poging de spieren wat minder gespannen te laten voelen, breng mijn hoofd richting het zijne, achter me slaakt Aaron een paniekerig gillette..

Zonder op Aaron te reageren boor ik mijn ogen in die van Fabian, 'Ik wil meer' zeg ik

'Ik.. ik zal het aan Damian vragen, maar eerst wil ik dat je me neerzet'

'Jij wilt?' vraag ik terwijl er een kille lach over mijn lippen rolt
'ik wil drinken en jij wilt dat voor mij pakken'

'Oke, als je me loslaat zal ik het voor je pakken'

Met een minzame blik laat ik hem los, als een hoopje kleding zakt hij in elkaar. Ik kijk met samengeknepen ogen toe terwijl hij overeind krabbelt en naar de deur loopt, bij Aaron stopt hij en steekt zijn hand naar hem uit 'kom op' zegt hij

Ik draai me lachend naar hem om 'geloof je het zelf?'

Fabian trekt zijn wenkbrauwen naar me op 'oke, Aaron, ga jij maar drinken halen, ik wacht hier'

Ik begin te lachen 'de sterkere die de zwakkere beschermt, aandoenlijk, maar nee. Jij gaat mijn drinken halen en die kleine Aaron blijft gezellig hier'

Aaron kijkt Fabian met grote smekende ogen aan, Fabian kijkt van mij naar Aaron, alsof hij probeert te peilen wat hij met de situatie aan moet. Uiteindelijk haalt hij zijn schouders op en loopt de deur uit.

Ik richt mijn blik op Aaron, wat een miezerig en angstig mannetje zeg.. Dat zit daar ineengedoken tegen de muur, maar wel naast de deur.. 'Hey Aaron, kom maar voor mijn bed zitten, gezellig dichtbij' Aaron staat wat twijfelachtig op en gaat voor mijn bed zitten, ik kijk wat om me heen, waarom duurt het zolang?

'Hoe groot is dit huis?' vraag ik geërgerd

'Best groot'

'Best groot? Wat voor antwoord is dat nou?' roep ik woedend, Aaron krimpt ineen 'je kan toch wel gewoon antwoord geven? Een eengezinswoning, een boerderij, desnoods een victoriaans kasteel wat mij betreft!'

De deur zwaait open en Damian staat in de opening met die lafaard van een Fabian erachter, natuurlijk is er nergens een